

Cena edne številke dinar.

Poština v gotovčini plačana.

LETO XX. MARIJIN LIST. št. 8. AUG. 8. 1924.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejuje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti:

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENSOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 Din., v Ameriko 50 Din.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga, tak doma kak v Ameriko.

Dari.

Na podporo Marijinoga Lista so darüvali v dinarøj:
Celec Ferdinand iz Rakičana 5, Meško Martin č. kanonik od Ka-
pele 50, Zver i Toplak Jožef iz Chicage 70, K. J. iz Kroga 5,
Ros Janoš i Štefan (za Novine) iz Beltinec po 10, Čurič Ivan
Pasadena (Kalifornija) 40, Bohnec Bara iz G. Bistrice 2, Ros
Štefan salezijanec 5, Maitz Viktor Vratji Vrh 10, Sobočan Franc
Brezovica 2·50. Devica Marija povrni vsem vu imeni sirot!

Naše stare cerkvene pesmi*).

Pesem od Jezušä.

Oh ljubleni Jezuš moj!	Jaz ščem z ljubavi vmreiti,
Jaz ljubim tebe, jaz ljubim tebe,	Lubleni Jezuš moj,
Ar si ti ljubbo mene,	Na strani meni stoj,
Iz celoga srca jaz ljubim tebe.	Sam živali mrtev, ostanem vseli tvoj.

Pred tehom, moj Jezuš, žalostno klečim,
Z objokanim srcem jaz k tebi kričim,
Te prosim lepo, gda mi merje teilo,
Ohvzemi, moj Jezuš, mojo dušo v nebo. Amen.

Na Velke meše den.

Blaženi den ino vōra,	Radūjo se vsi angjelje,
Vu kateroj Mati boža	I preleipi kerubini k tomi,
V nebesa zastoupila,	Svetli serafini
Od angelov koronjena.	I vsi kuruši angjelski.

Radūjo se vsa nebesa	Radūjo se vsi narodi
I krepkost dika angjelska.	Vōrni ljudje vsi po sveiti,
Od veselja popevajo	Mater božo poštūjoči
I Mater božo pozdravljajo	I vekveke jo hvaleči.

Ve zdaj vidi nouvo svetlost,	Radūjo se vōrne duše,
Nouvo sunce, nouvo diko,	Ar imajo pouleg Bouga
V nebesaj v zvišena,	Milostivno pomočnico
Od angjelov pozdravljena.	I veliko zagovornico.

Ime božje i Marijo	Vsako serce odgovori
Spravim sercom zazavajmo	I Kristusä pravo moli,
I na pomoč mi zovimo,	Z vnogi greihov ostavi se,
Vojdne v noči mi dičimo.	I Mariji nakloni se.

Nevtepenoj sladkoj Materi.

„Devica je nevtopena lelija, štera je rodila nevenljivo rožo, Kristuša. O sveta Bogarodica, nevtopena ovca, štera si v tebi vtelovljenoga Agnjeca, Kristuša rodila! O najsvetejša Devica, nad šterov se čūdūje vojska Angelov! Občūdūvanja vredno čūdo je v nebi, ženska odeta v sunce i nosi svetlost na naročaj; občūdūvanja vredno čūdo je v nebi, Device postela ma Sina božega, občūdūvanja vredno čūdo je v nebi, Angelov Gospod je Device detece postao. Angelje so tožili Evo, zdaj pa Marijo z dikov obkladajo, štera je grešno Evo zdignola, iz paradizoma pregnanoga Adama v nebo spravila. Ona je najmre nebe i zemlje sredbenica, štera je tevi združenje po naravnoj poti doprinesla.“ (Sv. Epiphaniij pūšpek: Oratio de laud. S. Mariae Deiparae.)

Zemljo nebov pomirila
Ti si Deva, sladka, mila,
Ar si nam ti porodila
Zveličara, božga Sina.
Ti si mati Rešenika,
Tebi ide vsa čast, dika,
Tebi celē zemlje slava,
Štero sam Bog podigava.

Srčen.

Krščanski navuk.

I. Zapoved. — Marijino nādčastenje.

Bl. D. Marijo, Jezušovo mater bole častimo, kak vse svetce. Velikā čast je za človeka, če angela božega vidi i ga sme pozdraviti. Pri bl. Dev. Mariji je pa ravno naopak. Tū angel počasti njo, angel pozdravi njo. Zato je pa bl. D. Marija več od angelov, kak pravi sv. Tomaž Akvinski.

Pa kak je pozdravo angel D. Marijo? Zvao jo je za „milošče puno, za blagoslovljeno med ženami“. Sv. Elizabeta, mati sv.

Ivana Krstitela jo je pa zvala za „blaženo“, to je za mater svojega „Gospoda“, to je za „mater božo“. Po sv. Dūhi navdehnjena je to čast prikazala bl. D. Mariji. Pa te sv. Dūh, večni Bog po samoj D. Mariji sam tudi naznanja to posebno Marijino častenje. Tam v hiši sv. Elizabete po te pozdravi njej najprej te lepe reči da na vūsta: „*Odseh mao do me blaženo imenovali vsi narodi.*“ (Luk. I. 42—48.) Te sv. Dūh Bog, ki je v začetki Materecerkvi naznano, da se bo njegova zaročnica, bl. D. Marija posebno častila, je to svojo obljūbo spunjaval skozi dvejezero let, jo spunjava še zdaj i jo bo do konca sveta. Sv. Maticerkev posebno časti bl. D. Marijo. Njej na čast da vsaki den trikrat zvoniti i jo pozdraviti vsaki hip z Angelskim pozdravljenjom; meseca maja njo časti, mesec oktober je njoj posvečen; lauretanske litanije njeno slavo spevajo; velikanske cerkvi, krasni oltarje njeno diko širijo; po večih bratovčinaj k njoj vodi dūšice; zove jo za „mater milosti“, „za obrambo grešnikov“, „za pomočnico krščenikov“ itd. Nega sv. meše, ka se nebi sv. Maticerkev spomenola bl. D. Marije. O zato naj tudi nede dneva, ka mi ne bi na njo mislili, njoj se zročili, po njenom zgledi se ravnali. Ljūbimo bl. D. Marijo, svojo najbolšo mater. Častimo jo, ki je vredna vekše časti, kak vsi angelje i vsi svetniki. To svojo ljūbezen, to svojo čast njoj pa skažemo te najbolje, če vsa svoja djanja njoj zročimo za sv. Matercerkev, ka ta pride do popolne zmage. O lepšega darū ne za bl. Devico Marijo i hasnovitejšje pobožnosti tudi ne za našo dūšo. Vse naj Marijino bo za Jezušovo sveto Matercerkev. Vse naj njeno bo: misli, žele, guči, čūtenja, djanja, zdravje, beteg, vrednost, siromaštvo, žitek, smrt i vse, ka de se po smrti za našo dūšo opravljalo, vse naj njeno bo za Matercerkev njenoga Jezūša. Ki iz srca ponūdi vsaki den te dar božjoj materi, neštete dūše reši pogūbljenja, svojo pa purgatoriuma i si spravi slavo v nebi, posebno če rad trpi, kakšo vživajo oni svetniki, ki so jako razširili vero Jezušovo. Slave sv. apoštolov, sv. manternikov i svetih spoznavalcov bomo deležni v velikoj meri, če bomo vse D. Mariji dali za sv. Matercerkev.

Predga g. dr. Franca Rogača, kanonika.

Na novo mešo Ivana Kūhar 6. julija 1924. na Tišini.

Štirinajset let je že, da sam hodo pri jezeri Genezaret. Z genljivim čūtenjom sam gledao krasno galilejsko krajino, kde je ednok Sin božji hodo. Globoka modro-zelena voda se je z velikim

valovjomi gíbala, kak da bi božje skrivnosti nosila. Po gorah kak da bi še odmevale milo reči Žveličara. Vse se mi je oživilo v spomini, ka evangelium od te krajine pripovedava. Na pamet mi je prišo i čūdni ribolov i pozvanje prvih apoštolov. S poniznostjov sam poklekno na tistom mesti, kde se je to zgodilo i s čūtenjom nevrednosti se s svetim Petrom zahvalo Bogi, da je blagovolo mene, proste rodovine sina za ribiča lūdij, za dūhovnika pozvati.

V prečtetom evangeliji nas sveta Cerkev zopet k tom jezeri pela. Denešnji evangelium (Lk. 5, 1—11) kak či bi nej samo na denešnje nedelo, nego i na denešnje slavnost odebrani bio. Vnožina lūdij je vkūp prišla še od dalnih krajov slavit tišinske fare slavnost. Vse čūtenje denešnje slavnosti se najde v tom evangeliumi. Naj stopi sam Jezuš v srce moje, kak ednok v ladjo Šimona; naj nam on sam odkrije božje skrivnosti. Ima ništere reči k vam ki tū ste zbrani; ima ništere reči tistomi, ki dnes svojo službo začne, novemešniki.

I.

Prišo je Jezuš k jezeri Genezaret, da vnožino vči. Ali njegove mile oči nikaj iščejo, med neštevilnimi ništerne proste može, ribiče, štere je za svoje vučenike osnovo. K njim stopi, prosi je, naj ga v svojo ladjo spremejo, stero šče za predganco posvetiti. Tam vči vnožino. Od koj govori? Evangelium nam ne piše. Zagotovo od tistoga, ka je predmet vsake njegove predge, od kraljestva nebeskoga. Vsi ga pobožno poslušajo, ali najbolje tej prosti ribiči. Vsako reč radovolno spremejo; ne modrūjejo po svetskom, (Kor. 1.3.19) od štere modrosti Apoštol pravi, da je takša modrija norija. Srce odprejo, kak sūha zemla požre blagotvoren dež. Trbelo bi se skrbeti za život, doma njih gladna deca čakajo. Ali važnejša je zdaj dūševna potreba, i nej je zgūbleni čas, šteroga na reč božo pa na posvečenje dūše obrnemo. Ō kak blažena dūša, štera Jezusa k sebi sprejme, njemi mesto da, na njegovo reč sliša. Kak srečni so apoštolje-ribiči, da so tak zadovolno Jezusa sprejeli pa čas njegovoga pohodjenja nej zamūdili. Ki šče Kristušov vučenik biti, naj njegovo reč poslušā.

Po tom pa, ka njim je Jezuš dūše napuno, se njim za telo skrbi. Skūšava njihovo stalnost. Zapovej njim, naj razprestejo svoje mreže. Tak trūdni so; celo noč so zaman delali; zdaj so predgo poslušali, pa se znova naj mantrajo? Ali vūpanje majo do njega. Na njegovo reč včinijo. Začnejo delati, pa takše delo mora sad prinesti. Jezuš za njihovo volo čūdo včini. Za mali čas

vnožino rib zgrabijo. To je vidljivi najem za to, da so ga sprejeli, so njegovo včenje poslušali, so ga bogali i trūdno delali pa proti vūpanji se vūpali (Rom. 4,18). Kak nači je naše delo! Nepotrplivo ščemo včasi sad našega maloga trūda vživati. Kak nerazumna deca se ne moremo včakati, dokeč se dozori, zeleno je ščemo strgati. Vūpanje naše pa? . . . Se trgamo, čemerimo, Boga krivimo!

Kristušov pravi vučenik more močno delati i trdno se vūpati.

Sebični lūdje bi se veselili na vnožini vlovlenih rib. Ti pošteni bi se znabiti lepo zahvaliti. Pobožne dūše pa se v poniznosti za nevredne spoznajo, da je Bog tak milostiven do njih. O poniznost Petra, ki na kolena spadne, si obraz zakrije i zdehne: Jaz sam grehšni človek! Sram nas je lahko, ka se v svojoj ničnosti zvisimo! Kak neizgovorne dobrote dobimo vsaki den na teli pa na dūši, dobrote narave pa milosti. Smileni Bog nam je deli, nam nevolnim i nezahvalnim! O kak lepa bi bila molitev, či bi najmanje večer si premislili, koliko dobrot smo vživali celi den. Za znamenje hvale bi se nam zdihavanje vzdignolo iz srca, ta najlepša molba: Gospodne, jaz sam grehšni človek, pa nevreden telikih dobrot!

Ponizne ribiče Jezuš za svoje sodelavce postavi, za ribiče dūš. Nikaj njim ne pravi, samo je pogledne z milim pogledom i kak magnet je k sebi vleče. Oni pa vse povržejo: malo imanje, svojo družino, i nasledtjejo Jezuša. Nej so dosta meli, ali vi znate, da siromak dosta povrže, šteri vse ta niha. Tri leta so pri njem bili i se včili kak v ednom seminariji. Zveličar je posveto za dūhovnike, je prišo na nje sveti Dūh i je potrdo v milosti. Kak vreli delavci so se trūdili noč pa den za razširjavanje kraljevstva nebeskoga, za posvečenje dūš. Naslednje pa kak za najem so po teškom apoštolskom trūdi bridko manterniško smrt gori vzeli.

II

Takše je pozvanje Kristušovo. Od toga časa Jazuš neprestanoma pozava delavce, vsakoga po sebi, menje ali več čūdovitno, ali vsakega pa miloštivno. Tak obilna je žetva, pa tak malo delavcov (Mt. 9, 37). Tak vnogo je rib, pa tak malo ribičov. Teliko betežnih, ki za zdravnike kričijo, pa nega ki bi njim ranjeno dūšo olehšal. Teliko lačnih, ki nebeski krūh želijo, pa nega, ki bi njim ga vlomo. Keliko krščanskih dūš, štere skrbliovost potrebūjejo na poti popolnosti. Keliko poganov na sveti, ki nikdar ne spoznajo pravoga Boga, da nej zadosta misijonarov. Jezuš sploh zove mladence na božjo službo.

Tišinska fara je posebno slavna v deli pozvanja. Častitam njoj, da je že teliko dūhovnikov dala Matericerki. Vseposed je

najli duhovnike iz te fare. Duše, štere vživajo njihovo skrbljivost, z vrelov molitjov zahvalijo Bogi i blagoslavljajo stariše, ki svojo deco na božjo službo dajo, pa faro, šteta je njim duhovnike rodila. Blagoslov obilen rosi na to faro, i te stariše, ar ki proroka vzgoji, on prorokov najem dobi (Mt. 10, 41).

Kelikokrat je slavila ta starjsna Marijina cerkev novo mešol Kelikokrat je opleteni bio te krasen Marijin oltar z dišečimi rožami primicijanskoga veselja! Pred edendvajseti letmi sam i jaz nevreden službenik, vaš rojak, skoro na te den prvokrat spevao angelsko slavo i vam Oltarskom Svestvi na molbo vzdigno Jezusa. Od tistoga mao se je tak dosta premenilo na sveti i v fari. Vnogo tistih, šteti so se z nami vkup veselili, duhovniki pa verni, v hladnom grobi prhnejo, ali duša njihova dnes z nami slavi v nebesah . . .

Pred trinajset letmi je tudi eden novomešnik stao tu pred oltarom, moj lubeznivi vucenik, pa vaš poznani rojak, šteroga sam tisti čas vam v predgi poračao. Dobro ste ga poznali, je med vami svoje prva duhovniška leta preživo. Božja previdnost ga je nej dugo k sebi vzela, ravno te, kda bi se najbolje trbelo boriti proti grehi i hudodelniki. V najtužnejših dnevah je Izraelsko ljudstvo zgubilo Judaša Makabeuša, ki se je boril za odebrano ljudstvo. Pokopali so ga i objokali z bridkimi skuzami. Ali stano je Jonataš i na mesto svojega brata stopo (Makk. 1.9, 17—31.) Hvalevredna družina, šteta je že ednoga duhovnika vzgojila i na mesto njega dnes drugoga da.

III.

Novomešnik, ki dnes med tvoje brate i sodelavce stopiš, denešnji evangelium naj i tebi bode za večni spomin i navuk.

Vnožina vernih te čaka, reč božjo šče slišati iz tvojih vust. Čiravno je dnesden dosta zapelavcov na sveti, ali ljudstvo rado poslušaa svoje duhovnike, ki je na poti pravice vodijo. Vči je s tvojim primerom, da lahko praviš, kak sveti Pavel: Posnemajte me, kak i jaz Kristuša (Kor. 1.4, 16.) Vči je z rečjov. Glasl njim reč božjo na predganci, vči malo deco v šoli, zablodjene ovce v spovednici. Vči je vsepovsod v spodobnom i nespodobnom vremeni (Il. 412).

Trudljivo i nezahvalno je to delo. Ne vemo kak dugo želi od tebe nebeski gospodar službo. Delati moremo, dokeč je svetli den (Jan. 9, 4.) Lepo je pozvanje, ali trnava je pot. Dostakrat poskušaaš, da ti tvoja duševna deca, šterim dobro činiš, meč v srce vdarijo. Od gojdne do večera delaš, pa nerazumni ljudje do te za manjaka pa lahkoživca držali. Opominaš je na dobro, pa

te osmejejo. Dnes so te slavno s procesijov, spevanjom, zvonami se sprevodili. Radūj se te slavnosti, ali ne zavūpaj se. Bila je nikda cvetna nedela, slavna hozana, — pa znaš ka se je na veliki petek zgodilo. Ali vse edno! Delaj dale. V bridkih težavaj se potoži pred Oltarskim Svestvom: „Gospodne, noč pa den delam i nikšega nasledka ne vidim!“ Tam dobiš tolažbo i odgovor: Ne zgūbi volo! Ne more nači biti vučenik, kak njegov vučiteo (Mt. 13, 24.) Ne zgūbi volo Razprestri svojo mrežo. Morebiti da drūgi bode sad dreva vžival, šteroga ti trūdno sadiš. (Jan. 4, 38.) Ne boj se dragi brat! Zagotovim te, da i blagosloven bode tvoj ribolov. Obilno bodeš vživao dūševno veselje svojega trūda že na tom sveti. Jaz ti lahko povem iz lastnoga skuštva, da obilne dūševne radosti vživam v dūšnopasterskom trūdi i genjlive zahvale. Krščansko lūdstvo je poprek zahvalno svojim vrelim dūhovnikom. Nej dugo je mro eden mladi dūhovnik, sošolec tvojega pokojnoga brata. Kelkokrat mimo pokopališča idem, genjlive vidim, kak deca na grobi klečijo i molijo. Dišeče rože cvetejo na grobi, znamenje lūbeznosti, štere verni s skuzami polejvajo . . .

Bodi ponizen i zahvalen. Spomeni se, kak velika je milošt dūhovniškoga pozvanja i čast, na štero te je višešnji Bog povzdigno. To čūtenje nevrednosti te obdrži v jakostih, čistoči, lūbeznosti do Boga i bližnjega i v potrplivosti. S temi jakostmi de tvoja slednja meša ravno tak prijetna kak ta prva.

Nasledūj Jezusa. Vse moreš ta nihati za te slūžbe volo. Odtrgneš se rodbine. Ar ki ne povrže vse za Kristusovo volo, on je nej njega vreden (Mt. 10, 37). Eden del tvojega aldova si že prikazao. Odpovedao si se dvej osebi, tak lūbezniivi. Iz nebes se ozreta na nas dve dūši, štere bi dnes tū viditi nam tak veselo bilo. Mati se v nebesah radūje prve svete meše svojega lūbez-nivoga sina. Brat pa, dūhovnik na veke poleg reda Melkizedeka se vdeleži aldova Agneca nebeskoga. Mesto matere dobiš drūgo mater: to je Marija, mati lūblena dūhovnikov. Brata ti Bog nadomesti s bratami v Kristuši. Mater i brate ti Bog v obilnosti da. Ar i dūhovniki slišijo reči Jezusove, štere je svojoj Materi pravo: Ovo, ki moje reči poslūšajajo, oni se moja mati i moji bratje (Mt. 12, 48).

Želimo tebi, ki te dnes kak tvojega najvejšega veselja del-niki slavimo, — tišinska fara pa mi, starejši sobratje — naj bode milosti puna tvoja slūžba. Naj nas predragi Jezus vse naskūp, ki smo dnes novomešnoga blagoslova delniki, pripela na nebesko primicijo, kde je svatba Agneca (Ozn. 19, 9), naj v blaženosti vidimo onoga, koga dnes na tvojih posvečenih rokah nevidljivo

v svetoj hoštiji molimo, ki je tebe pozval na duhovniško čast, vse nas pa vu večno diko. (Petr. I. 5. 10). Amen.

Razgled po krščanskem sveti.

Proti preklinjanji. V Holandiji že na mejnih postajah vidiš plakate, štiri ljudi opominajo na delo proti preklinjanji. Na rotterdamskoj postaji se lahko čte te plakat: „Če verjete v vsemogočega Boga, ga spoštujte i ne jemlite njegovoga imena zaman, brez potrebe i nepremišleno. Če pa ne verjete v vsemogočnom Bogi, te ne nūcajte njegovoga imena, ar se s tem smešite i zbantujete svoje brate.“ Katoličanski Holandinec ne da nikaj na človeče poglede, neide mimo cerkve, da ne bi vzeo z glave klobūka, niti tisti, ki se pela z biciklinom.

Nūna, vitez častnoga reda. V pariškom Pastörovom zavodi so med velkov slovesnostjov zročili viteški križ častnoga reda prednici toga zavoda, štera že 19 let dela v njem.

Euharistični kongres se je vršo v Osijeki na Horvackom avgusta meseca. Navzočih je bilo do 60 jezero vernikov.

Vera nevernoga. Romarska družba se je vračala z bože poti. Na vlaki so skupno molili rožni venec. Na ednoj postaji sta vstopila dva delavca. Smejala sta se molilcom, naskori pa sta začnola glasno se šangariti. Eden delavec je glasno pravo drugomi: Jaz bogme ne verjem nikaj!

Med romari jemi je eden odgovoro:

Kak ne bi verovali! Celu več verjete i bole neverjetne reči kak mi!

Kak to? — je pitao delavec.

No tak — je odgovoro romar — ka vi verjete, da ste jako čeden (pameten) človek in mi toga ne verjemo.

Velki smeh je nastao na to, delavec pa je tiho postao.

Negersko vzgajališče duhovnikov se je ustanovilo v Ameriki. V Združenih državaj je 250 jezer negerskih katoličanov, za štere skrbi 175 duhovnikov i 700 nūn, med njimi 4 duhovniki i 323 nūn čarnih. Majo 98 cerkev i 155 šol.

Iz življenja. Neki neverni mož — ki je preganjao ženino vernost — je po smrti maloga sina etak zdehno v bridkosti:

Zakaj bi bila moja žena bole blažena kak jaz. Zakaj bi ona lahko vūpala gledanje našega deteta — jaz pa ne!

Kelko istine je v tom!

Kak istinsko je to, da nad smrtjov samo edno najde pomirjenje i s tem blaženstvo: vera, štera glasi z od mrtvih stanjenim Jezušom stajenje mrtvih.

Kak nesrečen je tisti, ki nemre v tom vervati.

Kak bi mogli stariši že s toga nagiba se trüditi na pobožno življenje i pobožno zgajati svojo deco, da jih ne bo smrt za večno ločila, nego naj bo za njih po smrti blaženo svidenje.

Brno. Drügi češki kat. shod se je vršo tü augusta meseca. Vdeležba je bila velika. Dr. Šramek minister je v svojem govori podarjao, da Čehi, ki so najbolje kulturni Slovani, morejo širiti katoličansko kulturo.

Modra sodba. Mladi grešnik je sedo v Ekvadori na zatožnoj klopi. Pokazalo se je, da je ta kraja bilanjegovo prvo hüdodelstvo i da je tüdi v to privolo samo na prigovarjanje pokvarjenoga človeka. Zapelivca so obsodili na 15 let ostre voze, dečka pa na eden mesec. Dečka pa so odpüstili s tov obreznostjov, da bo šo vsako nedeljo v cerkev, tam poslušao predgo, štero v pondelek pred ednim sodnim uradnikom ponovi. Če bi kda brez vzroka zamüdo to, mora začeti svojo vozo.

Razširjanje katolicizma na Saškom. Na Saškom je bilo do 94 odstotke protestantov. V novejšem časi pa se katolicizem vsigdar bole širi. Pred dvema letoma so ustanovili posebno püšpekijo i od tistoga časa so postavili 8 fär i 10 kloštrov za nüne.

Kristuša časteči parlament. Brazilski parlament je zglasao 200 centov za Kristušov steber, šteroga postavijo na najvišjoj gori orsaga. Ka še od šume fali, dopunijo z nabiranjom.

Ka tüdi dete lahko sprävdi. Dva dečka sta šla iz šole. Evangeličanski gizdavo pravi, kak da bi kaj jako čednoga povedao: Mi Device Marije ne častimo tak jako, kak vi.

Katoličanski dečak pride malo v zadrego, naskori pa se njemi razvedri obraz: Potom nas Gospod Jezuš bole lübi, kak vas!

Zakaj?

Ar bi jaz tüdi tistoga lübo bole, šteri bi moja mater bole poštüvao. Drügoga pa, šteri matere ne bi telko poštüvao, ne bi meo tak rad!

Zdaj pa je evangeličanski dečak ne zriao odgovoriti. Ar je sprevido, ka tüdi on bi bole lübo tistoga človeka, šteri bi njegovo mater spoštüvao.

In Jezuš tüdi gotovo tak čüti... To tüdi dete lahko sprevidi.

Znamenita spreobrnjenja. V Luksemburgi v benediktinskoj cerkvi je prestopo v katoličansko vero znameniti danski mož, Jörgensonov prijateo. Ravno tam so krstili židova i spreobrneli ruskoga carskoga oficera. — V Breslavi je prestopo v katoličansko vero Biron, kurlandski herceg, šteroga sin se je pred par leti spreobrno.

Oh milostivna Divica,
Zveličanja pomočnica,
Na pomouč Te mi zovemo,
S pravim sercom poštljemo.

Hvala bojdj Oči Bougi,
Stvoriteli nebeskomi,
Od Divice nestanoma,
Pripelaj nas večno radost. Amen.

Pesem od Marije.

Veselo spevati,
nej se spozabiti,
Z imena Marije,
majke milostivne.

Zelena drevjice
i droubne ftičice
Z glasom denes kričite
k Mariji devici.

Mrzli vōtri, zraki,
jarki i potoki,
Vse Marijo diči
s strašnim glasom kriči.

Ar vas vu nevolah
i velikih tugah,
Rada vas poslühne
ter vam milost pošle.

Čiste devojčice,
poštene device,
Nesite rožice
k Mariji devici.

Beižite, sirote,
k Mariji prečistoj
Ova' vaša mati
od nevol' vas brani.

Glüpi i plantavi,
roumi i nevolni,
Šteri ste betežni,
v životi ne močni.

K Mariji tečite,
milo jo prosite,
Ar vam vu nevouli
ne skratj pomouči.

Ar pred vami stouji,
vidi vas v nevouli,
K sebi vas tak zove,
kak sine lüblene.

Hote k meni, dragi,
moji vsi zebrani,
Hočem vam pomočti
vu vsakoj nevouli.

Ar je doktorica
i vračitelica,
Žalostnim veselje
i dūšam zveličanje.

Sprostiti vam hoče
i Jezuša miloščo,
Da vam da veselje,
dūšam zveličanje.

Za štero miloščo,
Marijo prečisto,
Kričeči prosimo,
da jo zadobimo. Amen.

*) Vzete iz sebeščanskoga rokopisa.

Občinskim odbornikom za Martinišče. Farni odbornik za beltinsko faro so vlč. g. plevanoš Vadovič, za turniško so vlč. g. plevanoš Sakovič, za črensovsko urednik M. Lista vlč. g. Klekl Jožef vp. pleb., za tišinsko so vlč. g. plevanoš Kranc, za sobočko so vlč. g. katehet Horvat, za jūrijsko so vlč. g. kaplan Berden, za cankovsko so gdč. Pitz iz Topolovec, za šebeščansko g. Panker J., za graško vlč. g. plevanoš Bednarik, za martjansko vlč. g. plevanoš Horvat. Občinski odborniki naj vse peneze za Martinišče nosijo svojim farnim odbornikom.

Pravila podružnice „Svete Vojske“ proti pijanosti i razvūzdanosti.

§ 1. Ime, sedež i značaj.

Podružnica se imenuje: podružnica „Svete Vojske“ v. . . .

Sveta vojska je svetsko od vlade priznano društvo, ki dela z naravnimi sredstvi, zednim pa tūdi cerkvena družba, ki rabi verske pripomočke i dava svojim kotrigam dūhovne dobrote.

Zavetnik društva je sv. Ivan Krstiteo.

Podružnica se lahko vstanovi, či se priglasí bar 5 kotrig.

Či majo v ednom kraji razne organizacije svoje treznostne odseke, naj se vsi združijo k vkūpnomi deli v podružnico „Sv. Vojske“.

§ 2. Namen.

Namen Svete Vojske je:

1. boriti se proti pijančūvanji kak najhūšemi betegi slovenskoga naroda;

2. boriti se proti pijančūvanji, spodobnim napakam i strastem: pokvarjenosti i sirovosti, ljudstvo dobro gojiti i zdigavati.

§ 3. Načela.

Načela „Sv. Vojske“ glede alkohola so:

Zadnji cio je celotna treznost. Najbolši pripomoček k tomi je popuna abstinenca (zadržanje). Pa tūdi istinski zmerniki lahko dosta pripomorejo k tomi cili. Nesprosen boj vala žganici. Mladina naj se zgaja popunoma brezalkoholno! (Dale.)

